

[Finansministeren.]

er enkel. Hvis man f. eks. bortskærer småboer fra en beskatning, så kan den paragraf jo godt se lidt indviklet ud, men det er klart, at i praksis er det en vældig forenkling af systemet, at der er en række af de dagligt forekommende boer, man ikke skal behandle i skattemæssig henseende.

Fra hr. Grünbaums side blev der gjort nogle indvendinger imod forslaget, og debatten har vel i det hele taget drejet sig om det problem, som den særlige indkomstskat har givet over for dødsbobskatningen. Det er blevet hævdet f. eks. fra hr. Ømanns side, at skatterekommissionen og afskrivningsudvalget i 1940'erne og i 1950'erne foreslog en ren kontinuitet i beskatningen, og det er da også rigtigt, men det var jo på det tidspunkt ikke kendt hverken for skatterekommissionen eller for afskrivningsudvalget, at vi senere indførte en særlig indkomstskat, en kapitalvindingskat på en række gevinster, som var knyttet sammen med afskrivningsreglerne, og som derfor naturligvis måtte ses i sammenhæng med dette kontinuitetsproblem og med successionsproblemet.

Jeg forstod på hr. Grünbaum, at han havde foretrukket en henstandsordning. Nu må jeg sige, at jeg er ikke særlig glad for henstandsordninger i almindelighed, men i hvert fald ville henstandsordninger have medført, at arvingerne til gengæld havde fået det større afskrivningsgrundlag. Lad mig blive ved hr. Sigsgaards eksempel. Hr. Sigsgaard tager et eksempel på en maskine, der var nedskrevet til 400.000 kr., mens dens udlægsværdi var 700.000 kr. — således forstod jeg hr. Sigsgaard. I så tilfælde får man, hvis man følger den vedtagne lovs princip, et nyt afskrivningsgrundlag på 700.000 kr., medens man ved at følge dette forslags princip kun får et afskrivningsgrundlag på den nedskrevne værdi på 400.000 kr. Hvis man fulgte henstandsprincippet, således at afgiften principalt faldt og var forfalden ved arvefaldet, ja, så er det da også givet, at så fik de pågældende ret til at afskrive på det høje grundlag igen. Det synes jeg skal med ind i billedet, når man prøver på at give tonen an om, at det, vi her foretager os, ligesom er meget stærkt kapitalistfremmende.

Jeg vil også gerne indskyde den udtalelse,

at det er klart, at med de regler, der nu gennemføres, får vi i al fald en skærpelse af den bestående retstilstand. Når man lægger det op fra visse ordføreres side, som om vi er ude på at skabe en fuldstændig ny beskyttelse for kapitalismen her i landet, så må det fremhæves, at det, vi gør, er at gennemføre et skrapper system end det, der gælder i dag, men det, vi ikke gør, er at gennemføre et system, som kan bevirke, at virksomhederne ikke kan gå i arv. Vi mener nemlig, at arv er ikke det samme som indkomst. Det kan naturligvis diskuteres, hvad indkomst overhovedet er — indkomstbegrebet — men det har hidtil altid i vor skattelovgivning været således, at indkomst er noget, som fremkommer igennem vederlag, især særlig indkomst har altid været knyttet til salget. Fra det øjeblik man her i folketinget indførte særlig indkomstskat, har det været en salgsafgift; afgiften forfaldt ved, at man fik nogle andre goder til gengæld. Ved arvefaldet er der ikke tale om noget salg, og skulle man fra dødsboets side sælge enten til arvingerne — det, som lovforslaget kalder arvingsskøb — eller til en anden kreds af personer den pågældende virksomhed eller nogle af denne virksomheds aktiver, ja, da forfalder naturligvis den særlige indkomstskat. Herom er der ingen tvivl.

Jeg kan derfor ikke rigtig se, at det, man gør, er forfærdelig beskyttende. Man skærper de nuværende regler, man fastholder, at indkomster skal beskattes, og man accepterer, at det er ligegyldigt, om det drejer sig om levende eller døde, indkomsterne skal beskattes — og det synes jeg i og for sig er ret vidtgående — men man fastslår ikke, at arv er lig med salg.

Jeg forstod på hr. Grünbaum, at han mente, dette ville kunne medføre, at man fra generation til generation uden beskatning af kapitalgevinster kunne foretage en stadig opsamling af kapitaler. Det er jeg ikke sikker på. Der vil jo være arveafgifter, og der vil vel ustandselig blive aktivsalg, ligesom den almindelige indkomstbeskatning jo også tager sin del af den kapitalopsamling, der skulle finde sted.

Hr. Grünbaum sagde, at dette var et rentefrit lån, man gav, og han ville hellere have henstand. Jeg må sige, jeg forstår ikke rigtig den jongleren med ordene, for